

Ejler og bølgerne

MARIE LUND

Ejlers værelse på det flydende hotel var et af de billigste og mindst komfortable, men det havde én fordel: siddende i vindueskarmen kunne han nå vandet med fødderne. Han holdt af, når han kom hjem fra værftet, at stikke først tærne og dernæst hele foden i det kolde vand. Han kunne sidde der i timer, indtil solen gik ned, slå hælene ind mod siden og lytte til de bløde plask.

Ejler var tilfreds med at bo i Kongens by, og han spadserede hver dag. Det var således til fods, at han lærte sin by at kende, men det var i vindueskarmen, at han udtænkte noget, der måske ville gøre ham berømt. Det lykkedes ham nemlig en aften at finde en formel for en rute med en passende afveksling, hvor man kun én gang gik over hver bro i byen og samtidig endte der, hvor man begyndte.

I vindueskarmen fik han øje for bølgenes skønhed og kraft. Værftet havde forekommet Ejler at være et ideelt sted for en ung matematiker at udfolde sig, men det var ikke helt gået som forventet. Selv om han tegnede og regnede hver dag, var det stadig kun på forbedringer af et gammelt afkølingsanlæg, og han så aldrig noget resultat af sine anstrengelser.

Så var det bedre at arbejde med tal uden at bekymre sig om, at de skulle bruges til noget rigtigt. Der var ingen grænser for, hvad en ligning og en lille leg med decimaler kunne føre til, når man sad i vindueskarmen. Ejler talte frekvensen på bølgenes naturlige rytme, iagttog den våde linje på sine ankler og forsøgte at gøre et godt indtryk på den mørklødede kvinde, der var ved at flytte ind ved siden af.

Med en snor og et lod, som han sænkede til havets bund, gjorde han sine beregninger mere præcise. Det var ikke sådan

systematisk eller målrettet, at han gik til værks, men alligevel beskæftigede Ejler sig med disse målinger i en lang periode. Og at snoren nogle aftner ikke var lang nok til at nå bunden, gav ham noget at tænke over. Den våde linje var altid det samme sted på hans ankler, men snoren afslørede en forskel i vandstanden. Bropillerne, som rakte ud i havnebassinet, fortalte det samme; sommetider rejste de sig høje og tørre over vandlinjen, andre gange var de næsten opslugt af det grønne, brune vand.

Den bevægelse, der kunne aflæses på bropillerne, havde bølgerne overført til Ejler og det flydende hotel, som hævede og sænkede sig, uden at man egentlig mærkede det. Bølgerne og tidevandet havde bevæget hotellet og i denne bevægelse måtte der være energi. Han læste om bølgekraft nu, hvor det alligevel var blevet for koldt til at sidde i vindueskarmen. Hende ved siden af var også ældre, end han havde regnet med, så han kunne ligeså godt sidde på universitetsbiblioteket. Nogle nætter slap han afsted med at gemme sig på toilettet, når vagtmesteren lukkede af, studerede til det blev lyst og gik halvsovende på arbejde.

Han begyndte at skrive sine teorier ned. Med en gammeldags vandmølle som metafor forsøgte han med ord at gøre rækkevidden af sine beregninger forståelig for andre og sig selv. Dog var den virkelige værdi af dette sproglige billede, at den nye opfindelse så langt overgik møllens simple udnyttelse af et fald. Ejler skrev om kunstige inddæmninger, naturlige strømforhold, den dobbelte bevægelse i tidevand og ikke mindst om bølger.

Han havde de gamle olieplatforme i tankerne. Hvis der var nogle, som ville føre hans idé ud i livet, kunne de omdanne platformene til baser for et naturkraftværk. Et kraftværk for bølgeenergi. Mens han ventede på svar fra miljøministeriet, blev det lunere i vejret, og Ejler fik igen lyst til at åbne vinduet på vid gab.

Hans retningslinjer til potentielle ingeniører om, hvordan de gamle olieledninger skulle renses og bruges til at trække kabler igennem, var hans sidste opgave. Han havde ikke mere at gøre på det projekt, vidste han. Det var ikke fordi, han havde mistet interessen for bølger, men han savnede broerne.